

Paștele

Ce are de spus pentru noi astăzi?

Versete călăuzitoare: Exodul 12

„Și să-l mâncați în grabă”

Aceasta a fost rânduiala lui Dumnezeu pentru masa de Paște a copiilor lui Israel, așa cum ne este relatată ca eveniment istoric în Exodul 12. Mielul fusese sacrificat, iar sângele fusese stropit pe dinafară pe amândoi ușorii ușii și pe pragul de sus al caselor lor: acum nu mai exista nicio ezitare. Venise ceasul lui Dumnezeu, iar poporul era liber să plece din Egipt, din „casa robiei”, pentru „a-I sluji în pustiu”. Astfel, acest „a mânca în grabă”, cu coapsele încinse, picioarele încălțate și toiagul în mână, este caracteristic spiritului unic de plecare care a predominat la acest mare eveniment.

La comemorarea anuală ulterioară a Paștelui, nu mai era nevoie să se grăbească. Și totuși, nici aici nu lipsește reamintirea: „Șapte zile să le mănânci cu azime, pâinea întristării, pentru că ai ieșit în grabă din țara Egiptului” (Deuteronomul 16.3). Ideea aceasta ne oferă prilejul să urmărim puțin mai departe unele detalii legate de Paște.

Paștele în Egipt

În seara zilei a paisprezecea din luna Abib, israeliții au sacrificat mielul de Paște, „între cele două seri”, ceea ce, potrivit cu Deuteronomul 16.6, se referă la momentul din jurul apusului soarelui. Deja la miezul nopții „Domnul a lovit toți întâii născuți în țara Egiptului” (Exodul 12.29). Acest lucru l-a determinat pe Faraon să se trezească noaptea, să-i cheme la el pe Moise și pe Aaron, în mijlocul strigătelor de durere generale, și „să-i alunge pe copiii lui Israel din țara lui” (Exodul 6.1). Astfel, de la miezul nopții, poporul nu a avut nicio clipă de liniște, așa că mielul, care era încă viu în jurul orei 6, trebuia să fi fost consumat până atunci. Dacă se încearcă să se imagineze numeroasele activități care au fost necesare să fie rezolvate, îți poți face o idee despre cât de scurt a fost timpul pentru toate acestea.

Dar asta nu este tot. După plecarea lor, „au copt în turte de azime plămădeala pe care au scos-o din Egipt, fiindcă nu era dospită; pentru că fuseseră alungați din Egipt și n-au putut să aștepte” (Exodul 12.39). Aici ne devine clară legătura strânsă dintre Paște și sărbătoarea de șapte zile a azimelor care urma: odată ce aluatul (o imagine a păcatului) a fost îndepărtat din casele lor, nu trebuia să mai existe nicio ocazie să se formeze un aluat nou. Orice zăbovire ar fi pus în pericol – în vorbire simbolică - starea de puritate practică a poporului.

Astfel se înțelege și expresia deja menționată în Deuteronomul 16, unde se spune, în rânduiala referitoare la celebrarea Paștelui în țară, că trebuiau să mănânce Paștele „cu” azime, timp de șapte zile. Da, mâncarea nedospită, pe care o mâncau în toate aceste zile, era considerată de Dumnezeu ca aparținând mielului de Paște. De fapt, azimele se mâncau deja în ziua de 14 Abib (Exodul 12.18), în timp ce sărbătoarea propriu-zisă a azimelor începea abia în ziua de 15 Abib (Exodul 23.6). Fuziunea deosebită a celor două sărbători prin principiul comun al azimelor este evidentă și în Deuteronomul 16.7, potrivit căruia poporul, mai târziu în țară, trebuia să se

întoarce la corturile lor dimineața (a 14-a zi de Abib), pentru a duce apoi o viață fără aluat în mediul familiar.

De altfel, această idee facilitează și înțelegerea textului din Evrei 11.27,28, unde se spune mai întâi: „Prin credință [Moise] a părăsit Egiptul, netemându-se de mânia împăratului” și abia apoi: „Prin credință, a sărbătorit Paștele și stropirea sângelui”. Și aici este vorba de întregul, iar sărbătoarea azimelor, numită „sărbătoarea” în Numeri 28.17, a avut loc după ieșirea din Egipt; a fost acea „sărbătoare în pustie” (Exodul 5.1). - Prin urmare, pentru a înțelege acest lucru, nu trebuie să presupunem prin părăsirea Egiptului ar fi vorba de fuga lui Moise în Madian. În acel moment Moise nu a acționat prin credință, ci s-a temut foarte mult de „mânia împăratului”; de aceea a fugit - spre deosebire de înfățișarea sa îndrăzneată în cadrul misiunii încredințate lui de Dumnezeu, patruzeci de ani mai târziu.

Un alt detaliu merită atenția noastră, și anume momentul. Ca toate lunile, Abib începea cu o lună nouă (în acest caz, prima după echinocțiul de primăvară). Deci, în ziua de Paște, luna era plină. Ce ajutor practic pentru un popor de milioane de oameni care trebuia să-și părăsească locuințele noaptea și să se deplaseze în mod obișnuit în întunericul adânc al deșertului! Cum se poate vedea înțelepciunea lui Dumnezeu și în momentele care au fost stabilite de providența sa! Cititorul Bibliei se bucură de faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este atât de aproape de realitate, chiar și în cele mai naturale lucruri, și își vede confirmată mereu încrederea sa în acest Cuvânt.

Ultimul Paște, pe care Domnul l-a mâncat împreună cu ucenicii Săi

Era seara, după ora 6, pentru că pentru iudei noua zi începea la această oră, prima jumătate a acesteia se atribuia nopții (de unde și expresia iudaică „noapte și zi”). Paștele a fost pregătit și Domnul a luat locul stăpânului casei în mijlocul celor care Îi erau „vecini” (compară cu Exodul 12.4). „Am dorit mult să mănânc Paștele acesta cu voi înainte de a pătimi” - prin aceste cuvinte El își exprimă dorința de comuniune cu ucenicii Săi iubiți. A fost un moment unic în care imaginea modelului a devenit realizarea! În aceeași zi, El S-a dat pe Sine Însuși pentru ai Săi ca adevăratul Miel de Paște.

Aici stă înaintea noastră o plecare complet diferită de cea din Egipt. Nu se remarcă nici o grabă exterioară, ci dimpotrivă, atunci când El Își ia timpul necesar pentru a le transmite ucenicilor ultimele mesaje, atât de extrem de prețioase. Și totuși, ce hotărâre sfântă se află peste toate! „Ridicați-vă, să mergem.” El este Cel care acționează și atunci când El, ca „Mielul lui Dumnezeu”, Se pune în întregime în mâna Tatălui, totuși, mâncarea Sa rămâne aceea de a face voia Celui care L-a trimis și să îplinească lucrarea Sa.

Conform numărării noastre de astăzi, Domnul a mâncat Paștele joi seara, care de la ora 6 seara era deja considerată vineri. A fost începutul „nopții în care a fost vândut”. Diferitele interogatorii și suferințele batjocoritoare, pe care Domnul slavei le-a suportat din partea creaturilor Sale, s-au prelungit până dimineața și, în cele din urmă, „pe la ceasul al șaselea” (a doua jumătate a zilei, adică cea luminoasă; compară cu Ioan 11.9), „s-a făcut întuneric peste toată țara până la ceasul al nouălea” (până vineri după-amiază, pe la ora 3). Acestea au fost cele trei ore de întuneric în care Mântuitorul a suferit judecata lui Dumnezeu pentru păcatele noastre pe cruce. Așadar, după ce Domnul Isus Și-a dat duhul, au mai rămas mai puțin de trei ore până la începutul Sabatului.

Iosif din Arimateea pare să fi ezitat la început, căci abia „când s-a făcut seară” s-a dus la Pilat și a cerut trupul lui Isus (Matei 27.57,58). Așadar, era într-adevăr timpul potrivit pentru înmormântare, pentru că era „ziua pregătirii și se însera spre Sabat” (Luca 23.54). Deci, ce putea fi mai potrivit decât ca Iosif să pună la dispoziție noul mormânt, care nu fusese niciodată folosit, din propria grădină? „Din cauză că era ziua Pregătirii a iudeilor, pentru că mormântul era aproape, au pus acolo pe Isus” (Ioan 19.42). Dar „în Sabat s-au odihnit, după poruncă” (Luca 23.56).

Cât de minunată este lucrarea lui Dumnezeu! Puțină grabă din cauza împrejurărilor este suficientă în mâna Lui pentru a împlini cuvântul profetului secular: „Groapa Lui a fost rânduită cu cei răi, dar El a fost cu cel bogat în moartea Lui, pentru că nu a făcut nici o nelegiuire, nici nu a fost vicleșug în gura Lui” (Isaia 53.9). Ce mare Dumnezeu, care face lucruri atât de importante cu mijloace mici și ne arată încă o dată cât de mult sunt în mâinile sale timpurile și momentele!

Și poate că acest lucru devine și mai clar pentru noi dacă ne gândim că tocmai în anul acela prima zi a Sărbătorii Azimilor a căzut într-un Sabat. Nu a fost întotdeauna așa; de aceea se spune: „acea zi de Sabat era mare” (Ioan 19.31). Iudeii au crezut că și-au atins scopul aducându-L pe Domnul pe cruce mai înainte, „nu în sărbătoare, ca nu cumva să fie tulburare în popor” (Marcu 14.2). Dar, în realitate, Dumnezeu Își atinsese scopul: învierea Domnului „a treia zi” a căzut astfel în „ziua de după Sabat”. Aceasta era ziua sărbătorii primelor roade (Leviticul 23.11), care își găsea astfel o minunată împlinire. Îl reprezintă pe Hristos, Cel Înviat, ca „cel dintâi rod al celor care au adormit” în mijlocul alor Săi (compară cu Ioan 20.19-23). Aceasta semnifică începutul mării recolte, care a apărut și încă apare ca rod al morții Sale.

Deci și aici este evident cât de mult s-a contopit Paștele cu ceea ce a urmat. Acest lucru a modelat, de asemenea, utilizarea lingvistică a iudeilor din timpuri imemorabile. Odată ei numeau sărbătoarea azimilor „Paștele” (Ioan 18.28, când se mâncase deja Paștele, sau Luca 22.1), sau numeau Paștele „ziua azimelor” (Luca 22.7). Și iarăși, ei considerau Paștele ca făcând parte din zilele Azimilor, ceea ce nu era greșit în ceea ce privește consumul de azime (Marcu 14.12 și în Faptele apostolilor 12.3; 20.6). La citirea Scripturii, acest lucru poate ridica uneori semne de întrebare, dar sensul se recunoaște clar.

Aplicarea Paștelui la noi

Deci, ce vrea să ne spună astăzi expresia „a mânca în grabă”? Să ne gândim la 1 Corinteni 5.7,8: „Pentru că și Paștele nostru, Hristos, a fost jertfit; de aceea să ținem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate și de viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului”. Deci, pentru că Domnul Isus a devenit pentru noi Mielul pascal și prin sângele Său ne-a pus la adăpost de judecata lui Dumnezeu, în care a căzut lumea, viața noastră trebuie să fie o sărbătoare, asemenea unei „sărbători a azimelor” pentru Dumnezeu.

Ar trebui ca despărțirea de lume și de răul ei să mai poată suferi întârzieri pentru o persoană care a venit la Domnul Isus prin credință? Ar putea un credincios, care cunoaște valoarea sângelui lui Hristos și poate să se întărească și să se hrănească în El, adevăratul Miel de Paște, să nu aibă un simț sănătos al acelei grabe folositoare sănătății spirituale, care împiedică

reintrarea păcatului în viața sa? Nu că mântuirea, pe care am primit-o, ar depinde de viața noastră practică, dar viața noastră va fi marcată de conștientizarea mântuirii; nu poate fi altfel.

Corintenii nu s-au grăbit, ca să spunem așa, pentru a se îndepărta de lucrurile rele în care „unii dintre ei” trăiseră înainte. De aceea, „să ne” are un ton serios, de atenționare pentru ei, deși apostolul Pavel se include și pe el însuși, căci „Paștele nostru” este partea tuturor credincioșilor, iar „celebrarea” unei vieți de sfințire practică este un privilegiu plin de bucurie pentru cei care sunt vigilenți. Corintenii, însă, aveau nevoie să fie avertizați atât cu privire la „aluatul vechi” - rămășițe ale vieții anterioare fără Dumnezeu, pe care nu le-au „măturat” - cât și cu privire la „aluatul răutății și al vicleniei”, care se arătase din nou în ei. Cât de diferit a fost în exemplul copiilor lui Israel (Exodul 12.39)!

Fie ca niciunul dintre noi să nu întârzie să facă pasul decisiv pentru a ieși din lume pe calea credinței, care ne conduce prin pustiu spre țelul nostru! „Trei zile de călătorie” înseamnă ieșirea completă din sfera de influență a Egiptului; aceasta a fost voia lui Dumnezeu (Exodul 8.27). Cât de mare este pericolul ca credincioșii care nu distrug complet punțile de legătură cu lumea încă de la începutul vieții lor de credință să fie mai târziu prinși din nou de principiile morale ale lumii, astfel încât viața lor să fie complet „dospită”, ca să spunem așa, de aluat (1 Corinteni 5.6)!

Să nu uităm că Egiptul este în întregime de domeniul trecutului pentru credincios. Atâta timp cât suntem pe pământ, avem parte de experiențele pustului. Aici, într-un mediu care nu are nici hrană, nici locuință de oferit omului interior, învățăm să cunoaștem sărăcia inimii noastre, dar și bogăția și măreția inimii lui Dumnezeu. În același timp, suntem deja transferați în duh în adevăratul Canaan, cel ceresc, de care ne apropiem ca niște pelerini prin deșert. „În Hristos”, Dumnezeu „ne-a făcut să ședem împreună în locurile cerești”, unde vom fi în curând cu Hristos. Dar noi nu mai avem nimic de-a face cu Egiptul. Oricât de multe am avea de învățat mereu în pustiu și oricât de mult avem de progresat în posedarea practică a binecuvântărilor cerești (chiar dacă uneori progresarea este mică) - în despărțirea de Egipt nu există un progres treptat, ci numai o ruptură decisivă. Lumea în caracterul Egiptului înseamnă întuneric și depărtare de Dumnezeu; lumea ca pustiu este locul educației noastre prin mâna lui Dumnezeu. Să nu confundăm niciodată cele două.

Să ne lăsăm deci îndemnați să „ținem sărbătoarea”, să-L onorăm pe Dumnezeu printr-o viață consacrată Lui! Timp de șapte zile - imaginea întregii noastre vieți - El vrea să vadă din cer viața ta și a mea ca pe o „sărbătoare pentru El”. Doar Cel Înviat în mijlocul alor Săi poate fi punctul de plecare și sursa de putere pentru aceasta.